

Lovforslag nr. L 195. Fremsat den 11. marts 1986 af Dohrmann (FP), Ove Jensen (FP), Pia Kjærsgaard (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om ændring af våbenloven (Eksportfrihed for elektronikindustrien, værfter m.fl.)

I våbenlov nr. 398 af 12. juli 1946, jfr. lovbekendtgørelse nr. 529 af 11. december 1985, foretages følgende ændring:

§ 6 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget

Våbenlovens hovedsigte er at hindre, at der i den danske befolkning verserer genstande, som må befrygtes at blive anvendt i større omfang til voldelig ødelæggelse af sagesløse medborgeres liv og helbred.

Restriktioner med det formål billiges af fremskridtspartiet.

For at kontrollen med lovens overholdelse ikke glider myndighederne af hænde, kan det ligeledes stort set godtages, at lovens § 1 bestemmer følgende:

»§ 1. Det er forbudt uden tilladelse af justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at indføre eller tilvirke:

1. Skydevåben samt piber, låsestole og baskyler til skydevåben,
2. ammunition til skydevåben, derunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler,
3. håndgranater, bomber og lignende våben, der virker ved en gennem eksplosion fremkaldt udslyngning af smålegemer,
4. håndgranater, bomber, patroner og lignende som våben eller ammunition fremtrædende genstande, der indeholder eller er beregnet til at indeholde faste stoffer, væsker eller luftarter, som ved spredning virker skadevoldende, bedøvende eller irriterende, såvel som dele af sådanne våben eller ammunitions-genstande samt redskaber til at bringe dem i virksomhed,
5. sprængstoffer, herunder alle eksplosive stoffer, der kan anvendes som spræng- eller skydemiddel.

Stk. 2. Undtaget fra forbuddet er:

- a) luft- og fjederbøsser samt ammunition dertil,
- b) indstikningspatroner af kaliber ikke over 4,5 mm og dertil hørende ammunition med kugleformet projektil og patronlængde ikke over 12 mm,
- c) slagteapparater, der udelukkende kan anvendes til slagting, og ammunition, der udelukkende kan anvendes dertil.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at våben over en bestemt alder eller af en bestemt model er undtaget fra forbuddet i stk. 1, nr. 1.«

Derimod mener fremskridtspartiet, at det under nutidens forhold er uklogt at opretholde våbenlovens eksportforbud i § 6, der lyder således:

»§ 6. Det er forbudt uden tilladelse fra justitsministeren i hvert enkelt tilfælde at udføre:

1. Våben af enhver art med undtagelse af jagtvåben,
2. ammunition med undtagelse af ammunition til jagtvåben,
3. materiel til land-, sø- eller luftkrig,
4. maskiner, instrumenter, apparater og andre produktionsmidler, der overvejende anvendes til fremstilling eller vedligeholdelse af våben, ammunition eller krigsmateriel, samt dele og tilbehør til sådanne produktionsmidler,
5. sprængstoffer, derunder krudt, samt råmateriale til fremstilling heraf.

Stk. 2. Justitsministeren kan udstede forbud mod, at der udføres våben og ammunition af nogen art.«

Denne hæmsko for dansk velstand og dansk velfærd stammer fra § 7 i lov nr. 122 af 28. april 1934.

Det er da muligt, at bestemmelsen havde en vis fornuft i sig under 1930ernes særlige forhold.

Nu om dage får produktudvikling, salgsarbejde og fabrikationstilrettelæggelse imidlertid helt utilfredsstillende kår, når eksportvirksomhederne er afhængige af skiftende justitsministres tilladelser i de enkelte tilfælde. Og justitsministeriets sagsbehandling sinkes af forhandlinger med for eksempel forsvarsministeriet, udenrigsministeriet og de politiske partier, der skal give regeringen flertal i den pågældende sag. For en våbentørstende nation er dette selvsagt helt utilfredsstillende handelsvilkår, og derfor vil den oftest have købt sine våben andetsteds og længe før det langsomme danske bureaukrati har færdigbehandlet sagen.

Særlig grelle bliver forholdene, fordi afgrænsningen af § 6's anvendelsesområde – i hvert tilfælde

de under nutidens teknologi og vidtftavnende krigsførelsesformer – er meget uklare, se for eksempel § 6, stk. 1, nr. 3 og 4. Gummistøvler og forkølelsepiller er omfattet af bestemmelsens tekst, der derfor må fortolkes indskrænkende. Men hvor går grænsen så, når man ikke kan stole på lovens egne ord?

Det var nærliggende at overveje, om der for eksempel kun skulle gives frit løb for eksport til andre NATO-lande, eller at loven på anden måde skulle nationalitetsbegrænse salgene. Som det internationale forretningsliv er organiseret nu om dage, har man ingen sikkerhed for, hvor vore eksportvarer til syvende og sidst vil havne. Nationalitetsbegrænsninger vil derfor alene skabe retsukker for den enkelte og økonomisk tab for samfundet, fordi der måske bliver indblandet fremmede mellemhandlere, der skal have deres fede avancer.

Det reelle indhold af § 6 er derfor at give danske skibsværfter, maskinfabrikker og adskillige andre virksomheder et handicap i forhold til udenlandske konkurrenter oven i de mange andre folketingskæbte.

Nærværende lovforslag er så helt åbenbart et forslag, der trækker i den rigtige retning, fordi vedtagelse af lovforslaget vil betyde, at flere virksomheder kan producere varer, som kan sælges til udlandet, hvilket igen betyder, at betalingsbalanceunderskuddet til arbejdsløshedsunderstøttelse mindskes, fordi der vil blive flere arbejdspladser, og er der noget, Danmark har brug for, så er det bestemt arbejdspladser i eksportproduktionsvirksomheder.

For eksempel er hele værftsindustrien inde i en meget alvorlig krise. Den ville blive hjulpet ganske væsentligt, hvis det kunne tillades at bygge inspektionsskibe, inspektionsskuttere og torpedobåde af Willemoesklassen. Danske flådeskibe er efterspurgt ude omkring i den store verden på grund af deres høje standard.

Også inden for elektronikindustrien vil produktionen kunne forøges ganske væsentligt, fordi den danske know-how netop på dette område er vældig godt anerkendt ude i verden.

En vedtagelse af dette lovforslag vil derfor betyde: gode, sunde, danske arbejdspladser, mere valuta til landet og dermed mindre arbejdsløshed og mindre betalingsbalanceunderskud.

Derimod vil det ikke betyde mere ufred i verden. De, der vil føre krig, skal nok skaffe sig de fornødne våben på den ene eller anden måde. Det går jo forud for alt andet for de pågældende. Om

det lille fnug på globussen, der hedder Danmark, bidrager dertil eller ej, er i verdensfredssammenhængen aldeles betydningsløst. Men for den danske beskæftigelse og samfundsøkonomien i øvrigt vil det være af ganske stor værdi at få fri adgang til det særdeles profitable internationale våbenmarked. At § 6 ødelægger dansk rustningsindustri, er i virkeligheden eksport af arbejdspladser plus endnu hårderé gældsslåveri som hovedarven fra vor generation til vore børn og børnebørn. Ny viden er aldeles afgørende for, at Danmark kan udvikle sin høje velfærdsstandard i størst muligt omfang. Oprettes for eksempel en dansk kampvognsfabrik, vil dens forskningsresultater højst sandsynligt give basis for mange nye danske virksomheder, der kan producere motorkøretøjer eller dele dertil. Penicillin, radar, lommeregner, flyvemaskiner og meget, meget andet er et resultat af, hvad der oprindeligt var den »krigsproduktion«, som den kortsynede § 6 udelukker danske virksomheder fra.

Når det drejer sig om de superavancerede storvåben, vil dansk industri selvsagt ikke kunne komme til at spille nogen særlig rolle, men også stillinger som underleverandør vil her være et stærkt ønskeligt bidrag til at bedre den danske beskæftigelse og betalingsbalance.

En ophævelse af § 6 har som rimelig konsekvens, at der enten ændres i § 1, eller at administrativ praksis i relation til § 1 liberaliseres, således at også de i § 1, stk. 1, nævnte våben m.v. frit kan tilvirkes, når det åbenbart sker til eksportformål. Der kan imidlertid i så henseende tænkes mange graduationer. Forslagsstillerne har ikke med lovforslagets fremsættelse ønsket at lægge sig fast på nogen bestemt af disse, idet hovedmålet nu må være at få § 6 ophævet, uanset hvor langt eller kort man derefter kan få folketingsflertallet med hensyn til § 1-problemerne.

Det bemærkes, at forslagsstillerne med glæde har noteret sig de positive udtalelser, der på det seneste er fremkommet fra såvel socialdemokratiet som regeringen, om støtte til de tanker, der her er udformet som lovforslag.

Løvforslaget er en genfremsættelse af et senest i folketingsåret 1982-83 fremsat forslag, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 5457, 7905, 10632 og 11278, tillæg A sp. 2909 samt tillæg B sp. 1321.

Forslagsstillerne ser naturligvis helst lovforslaget vedtaget uændret, men ønsker dog at henlede opmærksomheden på, at mindre ændringer kan accepteres, hvis dette er nødvendigt for at samle det nødvendige flertal i folketeting.